

ΔΑΝΑΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ

ΤΟΝ ούρανόν μοι ἔδειξες εἰς τὸ φαιδρόν της ὅμμα.
Τὸν εἶδόν καὶ σ' ἐθαύμασα, Θεέ, μὲ χαῖνον στόμα...
Εἶσαι λοιπὸν ἀπατεών ψευδεῖς φωστῆρας πλάττων,
Φαντασμαγόρας τοὺς θνητοὺς πλανῶν δι' ὄραμάτων:

"Η δὲν ὑπάρχεις ή στιγμὰς ἔχεις παραφροσύνης,
Καθ' ἃς τὰ τιλμαφέστερα τῶν σῶν πλασμάτων κτείνεις.
Τίς ἔχων ὕγιαίνουσαν διάνοιαν Φειδίας
"Ηθελε θραύσει ἔργον του τοιαύτης ἐντελείας;

"Αν περὶ σοῦ δὲν πῆθελες, ὡς Πλάστα, ν' ἀμφιβάλλω,
 'Αλλὰ τὸ μεγαλεῖον σου εὔγνωμονῶν νὰ ψάλλω,
 Νὰ εἰδακούσῃς ὥφειλες τοῦ ἄλγους τὰς δεήσεις
 Κι' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τὸ τέκνον του ν' ἀφῆσῃς,

"Οτε, παρὰ τὴν κλίνην του τὴν ὥραν τὴν ὑστάτην,
 Τὴν ἐπιστήμην τῶν θυντῶν ἐπεκαλεῖτο μάτην
 Καὶ στοέψων πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπεγνωσμένον ὅμμα
 Σὲ ἀνεζήτει ἀρωγὸν εἰς τὸ κενόν Σου δῶμα.

"Ἄφοῦ μοι τὴν ἐδώρησες, πρὸς τί νὰ τὴν ἀρπάσῃς;
 Τὸ στέμμα μόνον παρ' ἔμοὶ δὲν ἔφερεν ἀνάσσης,
 'Αλλ' ὑπερτέρα στέμματος ἀπίλαυεν, ὅποιας
 "Αγγελος ξενιζόμενος ἐπὶ τῆς γῆς, λατρείας.

Μήπως εἰς τοῦ ἀπείρου σου παντὸς τὴν ἀρμονίαν
 Τόσον γλυκεῖα ὑπαρξίας παρῆγε χασμῷδιαν;
 Τί πρός σε, εἰς τὴν ζοφερὰν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
 "Εν ἔτι ἂν ἱκούετο κελάδην' ἀπδόνος;

"Η μία ἔτι δέοσις ἐξ εὐωδῶν χειλέων,
 'Ως μύρον ἄνθους τῆς αὐγῆς λατρείαν ἀποπνέον;
 Εἰς ἔτι κεκυρκώς πατήσο ἀπὸ τῆς γῆς ἀπαίρων
 'Υπὸ τὸ φέγγος τῶν ὑγρῶν τῆς θυγατρὸς ἀστέρων:

Φονεύεις τέκνα κ' εἰς γονεῖς χαρίζεις χαιρεκάκως
 'Ημέρας τόσον ἀπεχθεῖς, ζωῆς τοιοῦτον ράκος;
 Δὲν ἐφοικίας, "Τύψιστε, τοιούτους νόμους γράφων
 Κ' ἐγκαταλείπων τοὺς γονεῖς παρὰ τοιοῦτον τάφον;

Θεός τις ἀν μᾶς ἐπλαττε, θὰ εἶχε καὶ καρδίαν,
Θὰ εἶχε πρὸς τὰ τέκνα του πατρὸς φιλοστοργιαν.
'Αλλ' εἴμεθα ἀπόκληροι τῆς πόρνης τύχης νόθοι
Καὶ, ως Ταντάλου κόλασις, μᾶς φλέγουσιν οἱ πόθοι.

Τοῦ φόβου εἶσαι γέννημα καὶ τῆς ἀνάγκης πλάσμα
Κ' εἰκὼν τοῦ ἐφευρέτον σου τὸ ἄϋλόν σου φάσμα.
'Αλλ' ἔχω χρείαν αὐτουργοῦ δολοφονίας θείας,
'Ανάγκην ἐκδικήσεως διὰ τῆς βλασφημίας.

'Η βλασφημία εἶνε φλόξ ἐκρήξεως αἰτναίας,
Κραυγὴ ἐπαναστάσεως κατὰ θεῶν δικαίας,
Δι᾽ ᾧς ὁ ἀδικούμενος ως ἥρως ἀποστάτης
Ραπίζει τὴν θεότητα, τὰ ἔργα τὰ σοφά της.

Πῶς ὕλλως πῶς τὸν φόνον της, θνητός, νὰ ἐκδικήσω ;
"Ηθελον, Πλάστα, θυγατρὸς πατήρ καὶ σὺ νὰ ἴσο
Καὶ ἅπνουν εἰς τὰς θείας σου νὰ τὴν ιδῆς ἀγκάλας,
'Ως εἶδον τὴν Δανάν μου ἐκπνεύσασαν ὁ τάλας !

Σύρος τὸν Σεπτέμβριον 1891.

N. ΜΥΡΩΝ

